

Arrest

nr. 258 353 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 augustus 2015 om internationale bescherming. Op 17 april 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 15 februari 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 28 mei 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2018 laat de gemachtigde van de bevoegde minister aan de commissaris-generaal weten dat dit verzoek op 12 november 2018 geannuleerd werd omdat verzoeker op 17 mei 2018 nog een

schorsend beroep indiende tegen de in punt 1.1. aangehaalde beslissing van de commissaris-generaal van 17 april 2018.

1.3. Op 5 september 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn, soennitisch moslim en Pashtou van origine. U werd geboren in het jaar 1361 (dit is maart 1982-maart 1983) in het dorp Shamir Kot van het district Watapur in de provincie Kunar. U ging tot uw twaalfde jaar naar school in de Shamir Kot school in het dorp Qamche. Hierna werkte u als arbeider. U huwde ongeveer veertien jaar geleden met uw vrouw S. K. (...). Jullie hebben drie kinderen samen. In het jaar 1392 (dit is maart 2013-maart 2014) stelde u zich kandidaat om bij de politie te gaan. U volgde van 1/1/1392 (d.i. 21/3/2013) tot 15/5/1392 (d.i. 6/8/2013) een opleiding in de politieacademie in Kabul. Op 20/05/1392 (d.i. 11/8/2013) begon u te werken voor het radiodepartement van de nationale politie in het districtscentrum van Watapur. U moest binnenkomende informatie behandelen en doorgeven aan de betrokken departementen en/ of personen. U werkte gedurende veertien of vijftien maanden in dit departement. Hierna werd u overgeplaatst naar een andere afdeling. Op 1/1/1394 (d.i. 21/03/2015) begon u te werken aan een checkpoint in Watapur. U werkte er als tweede luitenant en was verantwoordelijk voor de checkpoint. Samen met enkele andere agenten die onder u stonden moest u onder meer wagens controleren en verdachte personen tegenhouden. Op 27 of 28/1/1394 (d. i. 16 of 17 april 2015) werd u de eerste keer opgebeld door de taliban. In dit telefoongesprek werd u gezegd dat u moest stoppen met uw werk. U bracht uw commandant Majoor M. I. (...) hiervan op de hoogte. Hij zei u echter dat u uw werk verder moest zetten. Op het einde van de tweede maand werd u in uw dorp aangesproken door uw dorpsgenoot A. G. (...). Hij raadde u aan te stoppen met uw werk voor de overheid gezien u kinderen had. Op 23/3/1394 (d.i. 13/6/2015) had u verlof en was u in Shamir Kot. Na het avondgebed werd u door de mullah een dreigbrief overhandigd. In deze dreigbrief die afkomstig was van de taliban werd u met de dood bedreigd. U keerde de volgende ochtend terug naar uw basis en bracht uw overste op de hoogte van deze brief. Uw overste besliste dat u zou getransfereerd worden en u weer op het radiodepartement binnen de basis in het districtscentrum mocht beginnen werken. Iemand anders zou aangesteld worden om uw werk aan de checkpoint over te nemen. Op 25/3/1394 (d.i. 15/6/2015) vonden er gevechten plaats tussen de nationale politie, het Afghaans nationaal leger en de taliban in een school in Qoro. Uw dorpsgenoot, A. G. (...), die talibanlid bleek te zijn, liet bij deze gevechten het leven, samen met nog twee andere talibanstrijders. Op 12/4/1394 (d.i. 3/7/2015) ontving u voor de tweede keer een dreigtelefoon van de taliban. In dit telefoongesprek werd u opnieuw met de dood bedreigd. U bracht onmiddellijk uw schoonbroer op de hoogte. Hij zei dat u geduldig moest zijn totdat hij een smokkelaar voor u had gevonden. U bleef nog ongeveer een week op uw werk in het districtscentrum. U verliet het districtscentrum op 15/4/1394 (d.i. 6/7/2015). U reisde van daaruit naar Assadabad, Kabul en Nimruz. Via Iran, Bulgarije en Servië reisde u verder naar België. U kwam in België aan op 18/08/2015 en diende hier een verzoek in op 19/08/2015. Op 17 april 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28 mei 2018 diende u echter al een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, terwijl uw beroepsprocedure inzake uw eerste verzoek nog hangende was bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw tweede verzoek werd vervolgens geannuleerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 15 februari 2019 werd uw beroep inzake uw eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. In maart 2019 vertrok u naar Duitsland waar u eveneens een asielaanvraag indiende en waar u ook gedurende enige tijd opgenomen werd in een ziekenhuis. Daarna werd u door de Duitse autoriteiten echter teruggestuurd naar België.

U diende op 5 september 2019 uw huidig verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw huidig verzoek baseert u zich op dezelfde motieven die u al hebt aangehaald bij uw eerste verzoek. In verband hiermee verklaart u nog altijd vervolging te vrezen vanwege de taliban omwille van uw werk als politiemann. U stelt dat uw schoonbroer, A. (...), door talibanleden ontvoerd werd nadat hij u nog enkele bijkomende bewijsstukken had opgestuurd. Later werd hij vermoord teruggevonden. Daarnaast haalt u aan dat u momenteel met ernstige psychologische

problemen kampt waarvoor u hier in psychiatrische behandeling bent. U beweert dat u op het moment van uw persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek ook al last had van stress en concentratieproblemen, maar dat er hiermee toen geen rekening werd gehouden. U geeft voorts aan dat er voor uw psychologische problemen in Afghanistan geen adequate medische behandeling en/ of psychologische begeleidingsmogelijkheden voorhanden zijn. U haalt ook aan omwille van deze psychologische problemen in Afghanistan discriminatie en vervolging te vrezen. U vreest ook dat uw schoonfamilie om die reden uw vrouw en kinderen van u zal afnemen. Ter staving van uw huidig verzoek legde u de volgende documenten voor: kopieën van de taskara's en paspoorten van uw vrouw en kinderen, kopieën van de vaccinatiekaarten van uw kinderen, een kopie van de taskara van uw schoonbroer A. (...), een attest van het districtshoofd, een attest van de politie, een attest van de provincieraad van Kunar, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een brief van uw advocaat, enkele foto's van uw vrouw en kinderen, verschillende medische en psychologische attesten, en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zowel uit uw verklaringen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vragen nr. 12, 18 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 2-3), als uit de verschillende door u voorgelegde medische en psychologische attesten, en uit de brief van uw advocaat, Meester Elisabeth Van Der Haert, opgesteld op 27/11/2019, blijkt namelijk dat u momenteel ernstige psychologische problemen hebt. De attesten maken onder meer melding van een zware depressie met zelfmoordgedachten, acute stress, angstgevoelens, uiterst hoge emotioneel-psychische spanningen die zich uiten in obsessief-compulsieve handelingen. Het attest d.d. 24/11/2020 opgesteld door mevr. E. D. R. (...), psychologe-psychotherapeute, maakt ook melding van cognitieve problemen (nl. geheugen-, concentratie- en aandachtsproblemen). U gaf aan dat u heel emotioneel kan worden, vaak moet huilen en dat u moeilijk over uw problemen kan praten (zie beoordeling bijzondere procedurele noden op de Dienst Vreemdelingenzaken en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 2). Om aan deze noden op passende wijze tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd tijdens het persoonlijk onderhoud door de protection officer het nodige begrip getoond voor uw psychologische problemen en werden de vragen aangaande bepaalde traumatische aspecten van uw relaas u ook met de nodige omzichtigheid gesteld. Er werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook de mogelijkheid geboden om aan te geven telkens wanneer u een pauze wenste of als u even het lokaal wilde verlaten. U stelde dat u het zeker zou melden als u iets nodig had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek inderdaad dat u soms moeite had om uw emoties onder controle te houden waardoor u moeilijk kon praten. Op deze momenten werd er door de protection officer begrip getoond en werd u ook de nodige tijd gegeven werd om antwoord te geven op de vragen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud verder op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw asielaanvraag ook op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook nergens dat uw cognitieve vermogens dermate aangetast zouden zijn waardoor u niet in staat was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Noch u noch uw advocaat maakten enige bezwarende opmerkingen met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd namelijk geoordeeld dat u niet aannemelijk maakte daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Watapur gelegen in de provincie Kunar. Hierdoor kon er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich daar zouden voorgedaan hebben. In de beslissing werd er onder meer op gewezen dat uw verklaringen aangaande uw beweerd recent verblijf in het district Watapur van de provincie Kunar ernstig ondermijnd werden door de vaststelling dat u niet op de hoogte was van luchtaanvallen op burgers en talibanleden in uw regio, de dood van enkele vooraanstaande talibanleiders en de moord op dokter Fazal Rahman. Voorts legde u vage en inconsistente verklaringen af met betrekking tot de dood van commandant Mullawi Hashim en districtschef Zawir Shah. U wist ook niet wie van de dorpelingen uit Shamir Kot banden zou hebben met de Taliban. Tenslotte legde u vage en inconsistente verklaringen af aangaande het feit of uw familie na uw vertrek in Jalalabad dan wel in het dorp Teisa in de provincie Kunar woonde. U verklaarde ook dat uw schoonbroer u documenten opstuurde vanuit Jalalabad. Deze vaststellingen lieten vermoeden dat uzelf en uw familie een grotere band met Jalalabad hebben dan u deed uitschijnen. Volledigheidshalve werd er nog op gewezen dat er evenmin enig geloof gehecht kon worden aan uw beweerd vervolgingsfeiten omwille van meerdere vastgestelde inconsistenties. Gezien u niet aannemelijk maakte recent afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en het CGVS bijgevolg in het ongewisse was over waar u voor uw komst naar België dan verbleven hebt, toonde u evenmin aan een nood te hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Een volgend verzoek dat door u werd ingediend werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd omdat uw beroepsprocedure inzake uw eerste verzoek op dat moment nog hangende was bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing en beoordeling inzake uw eerste verzoek werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw onderhavig verzoek haalde u aan nog altijd vervolging te vrezen vanwege de taliban omwille van uw werk als politieman. U stelde dat uw schoonbroer, A. (...), door talibanleden ontvoerd werd nadat hij u nog enkele bijkomende bewijsstukken had opgestuurd. Later werd hij vermoord teruggevonden. Daarnaast verklaarde dat u momenteel met ernstige psychologische problemen kampt waarvoor u hier in psychiatrische behandeling bent. U beweerde dat u op het moment van uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek ook al last had van stress en concentratieproblemen, maar dat er hiermee toen geen rekening werd gehouden. U gaf voorts aan dat er voor uw psychologische problemen in Afghanistan geen adequate medische behandeling en/of psychologische begeleidingsmogelijkheden voorhanden zijn. U haalde tenslotte aan omwille van deze psychologische problemen in Afghanistan discriminatie en vervolging te vrezen. U vreesde ook dat uw schoonfamilie om die reden uw vrouw en kinderen van u zou afnemen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vragen nr. 16, 19, 19 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 5, 6, 7, 8).

Wat betreft uw verklaring dat u op het moment van uw eerste verzoek ook al te kampen had met psychologische problemen, maar dat er tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek hiermee geen rekening werd gehouden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 3), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de notities van uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek die plaatsvonden op 17/01/2018 en op 26/02/2018 blijkt dat deze onderhouden op normale wijze verliepen. Behalve dat u weliswaar enkele keren begon te huilen, dat u aangaf last te hebben van spanningen waardoor u bepaalde zaken vergeten was (zie o.a. notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/01/2018, p. 7, 16 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/02/2018, p. 15), kan uit deze notities verder niet worden afgeleid dat u hierdoor werkelijk verhinderd werd om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten of om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale

bescherming. Noch u noch de advocaten die u tijdens deze persoonlijke onderhouden bijstonden maakten enige bezwarende opmerkingen aangaande het verloop ervan. Uit de notities van uw persoonlijke onderhouden in het kader van uw eerste verzoek blijkt bovendien dat u wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen, onder meer aangaande de door u voorgelegde documenten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/01/2018, p. 3-4) en uw opleiding als politiemans (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/01/2018, p. 8 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/02/2018, p. 3, 4). Ook tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er door u geen melding gemaakt van dermate ernstige psychologische problemen waardoor u niet in staat zou geweest zijn om nauwkeurige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. U haalde in het kader van uw beroepsprocedure enkel aan dat u zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren omdat er sinds uw vertrek uit Afghanistan al drie jaren verlopen waren. De Raad oordeelde in zijn arrest dat het loutere feit dat u reeds drie jaar Afghanistan verlaten had geen afdoende uitleg bood voor het vastgestelde gebrek aan kennis met betrekking tot recente gebeurtenissen en bekende personen in uw regio. Uit de door u voorgelegde medische en psychologische attesten ter staving van uw huidig verzoek blijkt ook niet dat u reeds tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek met dermate ernstige psychologische problemen te kampen had. Uit deze attesten blijkt ook niet dat u toen niet in staat zou geweest om een persoonlijk onderhoud op het CGVS te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Geen enkel van de door u voorgelegde medische en psychologische attesten bevat ook een objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek waaruit afgeleid kan worden dat uw cognitieve vermogens dermate aangetast zijn waardoor u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Bijgevolg kan u ook niet aannemelijk maken dat het in de beslissing inzake uw eerste verzoek vastgestelde gebrek aan kennis van recente gebeurtenissen en bekende personen in uw regio werkelijk te wijten zou zijn aan de door u aangehaalde psychologische problemen.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u nog altijd gezocht wordt door talibanleden en dat uw schoonbroer vermoord werd door talibanleden nadat hij voor u nog enkele bewijsstukken had verzameld (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 7, 8), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielerelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In verband hiermee moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Aangaande de door u voorgelegde taskara's van uw vrouw en kinderen, hun paspoorten, de vaccinatiekaarten van uw kinderen, de taskara van uw schoonbroer A. (...), het attest van het districtshoofd, het attest van de politie, het attest van de provincieraad van Kunar en de dreigbrief van de taliban, kan vooreerst worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan er een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten, zowel overheidsdocumenten als niet-overheidsdocumenten, tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten al bijzonder relatief. De taskara's van uw vrouw en kinderen, de taskara van uw schoonbroer A. (...) alsook de vaccinatiekaarten van uw kinderen, die bovendien erg slecht leesbaar zijn, betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De taskara's van uw vrouw en kinderen kunnen ook geenszins aantonen dat ze tot voor uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 werkelijk in het district Watapur in de provincie Kunar gewoond hebben. Deze documenten werden namelijk uitgereikt in 1397 en 1398 volgens de Afghaanse jaartelling (dit is in maart 2018- maart 2019 en maart 2019-maart 2020), dus pas na uw vertrek uit Afghanistan, terwijl u tijdens uw eerste verzoek toch duidelijk verklaarde dat uw familieleden niet meer in het district Watapur woonden na uw vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoek d.d. 17/01/2018, p. 7). De taskara van uw schoonbroer A. (...), die louter identiteits- en persoonsgegevens van uw schoonbroer bevat, kan evenmin het beweerde verblijf van uw gezin in het district Watapur tot uw vertrek in juli 2015 staven. De vaccinatiekaarten dateren uit de periode van 1385 tot 1389 volgens de Afghaanse jaartelling (dit is van maart 2006- maart 2007 tot maart 2010-maart 2011) en kunnen bijgevolg evenmin de geloofwaardigheid van het beweerde verblijf van uw gezin in het district Watapur in de provincie Kunar tot uw vertrek in juli 2015 ondersteunen. Uit de paspoorten van uw gezinsleden blijkt bovendien dat deze documenten in Kabul werden uitgereikt waardoor ze evenmin het beweerde verblijf van uw gezinsleden in het district Watapur kunnen aantonen. Met betrekking tot het attest van het districtshoofd,

het attest van de politie, het attest van de provincieraad van Kunar en de dreigbrief van de taliban, kan er nog op gewezen worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten echter niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. De dreigbrief van de taliban betreft ook slechts een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en de bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. De foto's van uw vrouw en kinderen, die volgens uw verklaringen recent werden genomen in de provincie Kunar, zowel in het district Watapur als in het dorp Teisha (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 8), kunnen ook geenszins een lang en duurzaam verblijf van uw vrouw en kinderen in het district Watapur of in het dorp Teisha aantonen.

U verklaarde voorts omwille van uw psychologische problemen in Afghanistan discriminatie en vervolging te vrezen. U vreesde ook dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen van u zou afnemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). Het CGVS betwist niet dat ernstig mentaal zieke personen in Afghanistan in welbepaalde omstandigheden inderdaad risico lopen om, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, het slachtoffer te worden van discriminatie of stigmatisering door de maatschappij of door hun familieleden. De loutere vermelding van een welbepaalde situatie in uw land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat er in verband hiermee in uw hoofde werkelijk sprake is van een persoonlijk en gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient immers in concreto aangetoond te worden en u blijft hier in gebreke. U beperkte zich slechts tot enkele algemene uitspraken en loutere beweringen die u niet kon staven met enig concreet of objectief gegeven. Zo verklaarde u dat kinderen met stenen naar u zouden gooien en zouden roepen dat u geestelijk gestoord bent, omdat dit de normale gang van zaken zou zijn in uw land. U beweerde ook nog dat mensen met psychische problemen meestal worden aangevallen in uw land (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). De stellingen die u naar voor schuift zijn evenwel geheel hypothetisch, waarbij u niet op concrete wijze aantoont dat u omwille de situatie waarin u zich op heden bevindt een dergelijk lot zou zijn beschoren, laat staan dat er wat u betreft zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. In diezelfde zin moet worden opgemerkt dat wat betreft uw vrees dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen van u zou afnemen, u verklaarde dat u uw vrouw gevraagd hebt om tegenover haar familieleden te zwijgen over uw psychologische problemen. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe haar familieleden hierop dan zouden reageren, stelde u het eigenlijk niet te weten. U stelde enkel dat u bang was dat ze uw vrouw en kinderen van u zouden afnemen. U voegde er aan toe dat de mentaliteit in Afghanistan anders is dan hier (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). Hieruit blijkt dan ook dat uw verklaring dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen van u zou afnemen eveneens slechts hypothetisch is, zonder enige objectieve staving.

Betreffende uw verklaring dat er voor uw psychologische problemen in Afghanistan geen adequate medische behandeling en/of psychologische begeleidingsmogelijkheden voorhanden zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6), dient er op gewezen te worden dat hieruit geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Hieraan kan toegevoegd worden dat medische en psychologische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van dergelijke elementen dient men een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u voorgelegde brief van uw advocaat, Meester Elisabeth Van Der Haert, opgesteld op 27/11/2019, bevat ook geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat aangaande de ernst van uw psychologische toestand met betrekking tot uw deelname aan een persoonlijk onderhoud, kan er vooreerst op gewezen dat het CGVS in uw hoofde bijzondere procedurele noden heeft vastgesteld waarvoor u ook de nodige steunmaatregelen verleend werden tijdens uw persoonlijk onderhoud, zoals hoger werd uiteengezet. Aangaande het feit dat uw advocaat ook aanvoert dat u omwille van uw psychologische en cognitieve stoornissen in het kader van uw eerste verzoek niet in staat zou zijn geweest om nauwkeurige verklaringen aangaande uw recent verblijf in het district Watapur in de provincie Kunar af te leggen, kan worden opgemerkt dat hierboven uitvoerig geargumenteed werd dat u niet aannemelijk kon maken dat uw huidige psychologische toestand hiervoor een aanvaardbare verklaring bood. Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u

ook louter omwille van uw psychologische problemen risico loopt op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan, kan er op gewezen worden dat hoger geargumenteed werd dat u deze vrees of dit risico niet concreet aannemelijk kon maken. Er werd ook op gewezen dat psychologische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming en dat u zich voor een beoordeling van dergelijke elementen tot de geëigende procedure dient te wenden. Wat betreft het feit dat uw advocaat ook aanvoert dat u in Afghanistan ook louter omwille van uw werk als politiemann een groot risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat uw vroegere tewerkstelling als politiemann in de beslissing inzake uw eerste verzoek door het CGVS weliswaar niet in twijfel werd getrokken, maar dat geoordeeld werd dat dit feit op zich niet volstond om tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden omdat u geen zicht bood op uw reële verblijfssituatie en regio van herkomst.

Met betrekking tot de door u voorgelegde medische en psychologische attesten, waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan nog worden opgemerkt dat deze attesten ook geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u deze psychologische problemen hebt opgelopen. Een arts of psycholoog kan weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit deze attesten kan bijgevolg ook geen causaal verband afgeleid worden tussen uw psychologische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het verzendingsbewijs tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangt uit Afghanistan, maar bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8, 51/8,

57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Voorafgaand overweegt verzoeker dat een aantal elementen door de commissaris-generaal niet betwist worden, met name (i) het feit dat hij werkzaam was bij de nationale politie in Afghanistan, (ii) het feit dat hij afkomstig is uit Watapur en daar gedurende bepaalde periodes heeft verbleven, (iii) het feit dat hij lijdt aan ernstige psychologische problemen en (iv) het feit dat *“ernstig mentale zieke personen in Afghanistan in welbepaalde omstandigheden inderdaad risico lopen om, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, het slachtoffer te worden van discriminatie of stigmatisering door de maatschappij of door hun familieleden”*.

Wat de door hem aangebrachte nieuwe elementen betreft, haalt verzoeker artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan, alsook een arrest van de Raad waarin de notie van *“nieuw element”* wordt gedefinieerd en laat hij het volgende gelden:

“A) De psychologische problemen van verzoeker als verklaring voor zijn vage verklaringen betreffende zijn recent verblijf in Watapur gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming

Verzoeker is van mening dat hij, door zijn psychologische problemen die pas later gediagnosticeerd werden, maar die weldegelijk al aanwezig waren gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming, niet in staat is geweest, gedurende de persoonlijke onderhouds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, om volwaardige verklaringen af te leggen betreffende, onder andere, zijn recent verblijf in Watapur.

a) Verzoeker kampte al met psychologische problemen gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming

Gedurende zijn persoonlijk onderhoud dd. 4 december 2020, heeft verzoeker heel duidelijk verklaard dat zijn psychologische problemen al begonnen waren in Afghanistan en dat de oorzaak van zijn problemen te vinden was in de ontploffingen en de moeilijke situatie in Afghanistan (NPO, p. 3) :

« (...)»

Verzoeker kampte dus, gedurende zijn eerste verzoek om internationale, al met ernstige psychologische problemen, door de traumatische evenementen die hij in Afghanistan gekend heeft.

Dit is ook verschillende keren tot uiting gekomen gedurende de persoonlijke onderhouds van verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, o.a. :

- NPO dd. 17.01.2018, p. 7 : twee keren “[AZ weent]”,

- NPO dd. 17.01.2018, p. 10 : “[AZ spreekt zo snel dat hij geen adem meer krijgt. Tolk gebaart aan AZ om rustiger te praten.]”,

- NPO dd. 17.01.2018, p. 15 : “[AZ weent]”,

- NPO dd. 17.01.2018, p. 16 : “[AZ weent]”

Het is dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan verklaren in de bestreden beslissing dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds op het CGVS in het kader van het eerste verzoek die plaatsvonden op 17.01.2018 en 26.02.2018 “blijkt dat deze onderhouds op normale wijze verliepen”, in het bijzonder aangezien het huilen net één van de symptomen is van het post-traumatisch stresssyndroom.

Ook volgens de psychologe die verzoeker wekelijks volgt, E. de R. (...), is het waarschijnlijk dat verzoeker al leed aan grote psychische of psychologische problemen toen hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende (stuk 4). Zij wijst op de volgende elementen :

- het benoemen van een psychisch lijden in medische termen is niet in overeenstemming met de Afghaanse cultuur,
- sommige symptomen werden al waargenomen gedurende de persoonlijke onderhouden van verzoeker in 2018 (huilen, vergetelheid, stress, spanningen),
- verzoeker werd al opgevolgd door een psycholoog in het opvangcentrum van Fedasil van Bertrix (hoewel er geen psychologisch attest werd neergelegd),
- ongeveer 30% van de personen die een trauma hebben meegemaakt, lijdt vervolgens aan het ontwijkingsyndroom (DSM IV-R Criterium C).

"(...) » (Vrije vertaling :Dit verwijst naar "het vermijden van alles dat verband houdt met het trauma en het risico loopt om zich de gebeurtenis te herinneren: gevoelens, fysieke sensaties, activiteiten, plaatsen, objecten, momenten, mensen, gesprekken of situaties").

Dit syndroom duurt gemiddeld drie tot vijfjaar na het feit (periode waarin mijn patiënt zijn interviews in 2018 doorbrengt).

Zij concludeert wat volgt : "(...) ».

(Vrije vertaling : Als professionele in de geestelijke gezondheidszorg en gezien de bijzonder ernstige en chronische psychologische toestand waarin ik mijn patiënt in 2019 heb ontmoet, lijkt het ons perfect denkbaar (ondanks het ontbreken van een psychisch rapport in 2018) dat mijn patiënt aan dit syndroom leed zonder dat hij het zelf in klinische termen kon definiëren).

b) Impact van de psychologische problemen van verzoeker op het verloop van zijn eerste verzoek om internationale bescherming volgens verzoeker zelf

Gedurende zijn persoonlijk onderhoud van 4 december 2020, heeft verzoeker verklaard dat zijn psychologische problemen een impact hebben gehad op het verloop van zijn persoonlijke onderhouden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 3)

"(...)".

Verzoeker heeft dus, gedurende zijn persoonlijke onderhouden in 2018, concentratiemoeilijkheden en geheugenproblemen ervaren, wat hij ook meermaals meegedeeld heeft gedurende deze persoonlijke onderhouden (NPO dd. 17.01.2018, p. 7 en 16, NPO dd. 26.02.2018, p. 15).

Door middel van de begeleidende brief van zijn raadvrouw aan zijn derde verzoek om internationale bescherming, heeft verzoeker nogmaals benadrukt dat "het trauma en de psychologische toestand van Mijnheer K. (...) ook redenen (zijn) die uitleggen waarom hij onvoldoende nauwkeurig is geweest in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming" (stuk 3a, p 8).

c) Impact van de psychologische problemen van verzoeker op het verloop van zijn eerste verzoek om internationale bescherming volgens zijn psychologe

Het feit dat de psychologische stoornissen van verzoeker een impact hebben gehad op zijn herinneringen en verklaringen blijkt niet enkel uit de verklaringen van verzoeker zelf, maar ook uit de analyse van zijn psychologe, die verzoeker wekelijks volgt (stuk 4) :

« (...) ».

(Vrije vertaling : Dit strookt ook met het feit dat hij bepaalde vragen nauwkeurig beantwoordde en andere niet al naar gelang de psychologische beperking die ze nodig hadden: vragen die betrekking hadden op zijn opleiding of beroepsloopbaan die mogelijk als minder traumatisch werden ervaren dan die over de periode vlak voor zijn vertrek als details van gebeurtenissen die zijn land kenmerkten (aanslagen, enz.) of de moord op bepaalde politieke figuren).

d) Literatuur betreffende de impact die psychologische problemen kunnen hebben op het verloop van een verzoek om internationale bescherming

Volgens het boek "Beyond Proof" van de UNHCR en het geheel van de psychologische literatuur, moet vastgesteld worden dat de assimilatie van herinneringen aan traumatische gebeurtenissen aanzienlijk verschilt van de assimilatie van "normale" herinneringen. Zo hebben traumatische herinneringen een grote invloed op het geheugen².

In deze logica, veroorzaakt posttraumatische stress, symptomen van angst bij het terugdenken aan traumatische gebeurtenissen, sensorische coderingen van gebeurtenissen, bewuste en onbewuste vergetelheid, prikkelbaarheid, gebrek aan concentratie...³.

In het kader van een asielpprocedure kan het daarom uiterst pijnlijk zijn en mogelijk schadelijk zijn voor de kandidaat-vluchteling om zich dergelijke traumatische herinneringen te herinneren⁴.

Bovendien kan de nauwkeurigheid van het relaas worden beïnvloed door andere symptomen die verband houden met het trauma, zoals depressie, angst, slaapstoornissen, nachtmerries, hoofdpijn, cardiovasculaire symptomen, pijn en traumatische hersenletsels⁵.

De internationale en interne rechtspraak erkent verder het bestaan van posttraumatische stress bij sommige mensen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, evenals de gevolgen ervan, en de noodzaak om met deze posttraumatische stress rekening te houden (zie infra, maar ook EHRM, Arrest n°61800/08, Gani t. Spanje, 19.02.2016 ; RvV, arrest n° 138.404 van 12.02.2015, www.rvv-cce.be ; RvV, arrest n°108.583 van 26 augustus 2013, www.rvv-cce.be).

Asielaanvragen moeten bijgevolg worden behandeld in het licht van deze situaties van posttraumatische stress, gezien deze posttraumatische stress en andere psychologische stoornissen een grote impact kunnen hebben op de manier waarop de kandidaat-vluchteling zich de feiten herinnert en de manier waarop hij deze al dan niet kan vertellen/meedelen aan de personen die zijn asielerzoek behandelen. Het is bijgevolg van primordiaal belang dat er rekening gehouden zou worden met psychologische attesten en certificaten die objectief een stoornis vaststellen.

Dit wordt bevestigd in meerdere internationale en interne rechtsbeslissingen en de internationale bepalingen die de verplichting inhouden om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de aanvrager, namelijk artikel 4 en 20, §§1-4 van Richtlijn 2011/95/EU (zie infra).

e) Conclusie

In casu, is het heel belangrijk om rekening te houden met het feit dat verzoeker sinds enkele jaren lijdt aan psychische stoornissen en posttraumatische stress.

Zoals hiervoor reeds werd onderlijnt, werden deze ernstige psychologische problemen pas recentelijk gediagnosticeerd, maar waren zij hoogstwaarschijnlijk reeds aanwezig gedurende het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Dit blijkt uit de verklaringen van verzoeker gedurende zijn twee verzoeken om internationale bescherming, uit de notities van de persoonlijke onderhouden van 2018, maar ook uit de bevindingen van de psychologe E. de R. (...).

Desondanks, vormen de psychologische problemen van verzoeker een nieuw element, aangezien zij een nieuw licht werpen op de manier waarop verzoeker zijn persoonlijke onderhouden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft kunnen afleggen. Er moet dan ook voldoende begrip aan de dag gelegd worden bij het beoordelen van het "nieuw" karakter van de elementen.

Zo kunnen de psychische stoornissen en posttraumatische stress van verzoeker concrete gevolgen gehad hebben op de manier waarop verzoeker in 2018 zijn relaas heeft verteld aan de persoon die zijn zaak toen behandelde. Verzoeker werd inderdaad pas driejaar na zijn vlucht en de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verhoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (2018). De impact van de psychologische problemen op het verloop van het verzoek om internationale bescherming wordt ook bevestigd door psychologe E. de R. (...) in haar attest van 12 maart 2021.

Hoe dan ook zijn de veeuuldige rapporten die neergelegd werden, weldegelijk "nieuwe" elementen, aangezien zij pas vanaf 2019 opgesteld werden.

B. De psychologische problemen van verzoeker als indirect bewijs van de geleden vervolgingen

a) Verzoeker lijdt aan ernstige psychologische problemen, wat op zich niet betwist lijkt te zijn door de verwerende partij

Zoals heel duidelijk blijkt uit de verschillende rapporten, medische en psychologische attesten die neergelegd werden, lijdt verzoeker aan heel ernstige psychologische problemen : zware depressie met zelfmoordgedachten, acute stress, angstgevoelens, uiterst hoge emotioneel-psychische spanningen die zich uiten in obsessief-compulsieve handelingen, en cognitieve problemen (nl. geheugen -, concentratie - en aandachtsproblemen).

Verzoeker neemt dagelijks verschillende medicijnen om zijn algemene psychologische staat en zijn symptomen onder controle te houden:

- Anafranil (antidepressiemiddel)
- Risperdal (antipsychotica)
- Seroquel (antipsychotica)
- Alprazolam (werkt rustgevend)
- Nozinan (antipsychotica)

Desondanks werd verzoeker het afgelopen jaar 3 keer gehospitaliseerd (stuk 3 o), omwille van het hoog zelfmoordrisico :

- van 16.12.2019 tot 11.02.2020

- van 23.07.2020 tot 14.08.2020

- van 26.10.2020 tot 16.11.2020

Verzoeker werd in het verleden en wordt momenteel nog steeds gevolgd door verschillende medische actoren (psychiaters, dokters en psychologen), die van mening zijn dat hun klinische waarnemingen coherent zijn met het asielrelaas van verzoeker :

De psychologe van verzoeker, Mevrouw de R. (...), is van mening in haar psychologisch attest van 24 november 2020 : "(...) » (wij onderlijnen) (stuk 3 m).

(Vrije vertaling : Het lijkt ons dat alle klinische symptomen die de heer K. (...) presenteert, naar onze mening in overeenstemming zijn met het relaas van onze patiënt over de gebeurtenissen en bedreigingen die hij relateert geleefd te hebben in zijn land en ook met de angsten die hij voedt voor zijn familie en zijn oudste zoon in het bijzonder)

Zijn huisarts schreef ook in een attest van 24 november 2020 : "(...) » (wij onderlijnen) (stuk 3 n).

(Vrije vertaling : Zijn klinische toestand is consistent met de buitengewoon moeilijke ervaring van de patiënt in Afghanistan en het gebrek aan stabiliteit in zijn huidige situatie).

b) Stelling verwerende partij

Verwerende partij is van mening dat de voorgelegde medische en psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker de psychologische problemen heeft opgelopen, ondanks de bevindingen van de medische actoren die de situatie van verzoeker sinds maanden en jaren opvolgen.

c) Bewijskracht van de medische en psychologische rapporten die neergelegd werden

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft zich al herhaaldelijk kunnen uitspreken over de noodzakelijkheid om rekening te houden met medische en psychologische rapporten.

Uit deze rechtspraak vloeit voort dat de nationale autoriteiten niet langer eenvoudigweg tot het gebrek aan geloofwaardigheid van een relaas kunnen concluderen zonder specifiek te beoordelen of de neerlegging van een medisch attest al dan niet het individueel risico kan bewijzen van onmenselijke en vernederende behandelingen ingeval van terugkeer (Zie EHRM, I. t. Zweden, 5 september 2013, R.C. t. Zweden, 9 maart 2010 en R.J. t. Frankrijk, 19 september 2013).

In de zaak I. tegen Zweden van 5 september 2013, betwist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat het relaas van de verzoeker betreffende bepaalde punten niet geloofwaardig is. Net als de Zweedse autoriteiten is het Hof van mening dat de folterdaden reëel zijn, maar acht het Hof het niet geloofwaardig dat die daden in de door de verzoeker beschreven context zijn gepleegd. Ondanks deze vaststelling is het Hof van oordeel dat het bestaan van een medisch attest objectief getuigt van de waarschijnlijkheid van de in het relaas aangehaalde folteringen. Voor zover het voorleggen van dit medisch attest een deel van het relaas bevestigt, concludeert het Hof dat er een individueel risico bestaat dat de verzoeker slachtoffer is van behandelingen die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM, omdat de kans groot is dat hij als een Tsjetsjeense activist wordt beschouwd⁶.

In het arrest R.C. tegen Zweden van 9 maart 2010, was het Hof reeds van oordeel dat, als de asielautoriteiten een aanwijzing hebben dat de verwondingen kunnen zijn veroorzaakt door onmenselijke behandelingen of folteringen, zij de plicht hebben elke twijfel omtrent de oorsprong van de letsels weg te nemen en, indien nodig, een beroep te doen op deskundigen⁷.

In de zaak R.J. tegen Frankrijk, hoewel het relaas van de asielzoeker ontoereikend en niet goed ondersteund was, is het Europese Hof van mening dat de indiening van een medisch certificaat « (...) » (Vrije vertaling : een bijzonder belangrijk stuk is in het dossier. De aard, de ernst en de recente aard van de letsels vormen een sterk vermoeden van behandeling dat in strijd is met artikel 3 EVRM). In dit arrest, « (...) » (Vrije vertaling : ondanks de ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van het relaas, baseert het Hof zich op het woord van de arts om vast te stellen dat er een ernstig risico bestaat dat het EVRM wordt geschonden)⁸.

In een arrest van 26 maart 2019, heeft de Raad van State geoordeeld dat een gebrek aan geloofwaardigheid omwille van een vaag en weinig onderbouwd vluchtverhaal niet voldoende is om medische attesten, die opgelopen letsels objectief aantonen, niet in overweging te nemen in de beoordeling van een risico op schending van artikel 3 (en 4) EVRM. Uw Raad stelde in dit arrest dat, door op deze manier de attesten te beoordelen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in gebreke was gebleven om een ernstig onderzoek te doen naar het risico op een schending van artikel 3 (en 4) EVRM. Het louter afwegen van de nieuwe attesten aan de ongeloofwaardigheid in de eerste asielprocedure, zonder na te gaan welke risico's erdoor aangetoond worden, is niet voldoende om medische attesten die letsels objectief aantonen niet in overweging te nemen⁹.

Uw Raad heeft zich ook al verschillende keren kunnen uitspreken betreffende de inoverwegingname van psychologische attesten en de psychologische toestand van de kandidaat-vluchteling :

In het arrest n°20.184 van 9.12.2008, heeft Uw Raad reeds geacht : « (...) » (Vrije vertaling : Het bestaan van een medische attest is een objectief element dat een serieuze instructie op zijn minst noodzakelijk maakt over het mogelijke bestaan van ernstige redenen om aan te nemen dat, ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, verzoekster een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/3, lid 2, onder b)).

In het arrest n°119.223 van 20.02.2014, beklemtoont Uw Raad nogmaals de noodzaak om de medische documenten die in het kader van een verzoek tot internationale bescherming worden voorgelegd, met de nodige zorgvuldigheid te behandelen, en heeft bijgevolg de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigd. Uw Raad trekt deze zorgvuldigheidsplicht omtrent de analyse van de medische documenten van het verslag aan de Korting met betrekking tot artikel 23, §1 van het koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In dit verslag leest men inderdaad wat volgt : "De medische of psychologische getuigschriften neergelegd ter staving van de asielaanvraag zullen met de nodige omzichtigheid worden behandeld"¹⁰. Uw Raad heeft geacht dat, hoewel de bepalingen van het verslag aan de Koning geen juridische waarde hebben, zij informatie verstrekken over de ratio legis van de normen die het Koninklijk besluit bevat.

In een prealabel arrest n° 99 380 van 21.03.2013, heeft Uw Raad reeds geacht dat "(...) » (Vrije vertaling : een psychologisch certificaat kan getuigen van de kwetsbaarheid van een asielzoeker en het bewijs zijn van zijn lijden en een indicatie zijn van zijn afkomst. Het is normaal dat het na de feiten wordt opgesteld, op basis van het relaas van de betrokkene). Verder onderlijnt Uw Raad dat « (...) » (Vrije vertaling : het lijkt logisch en legitiem voor een beroepsbeoefenaar in de geestelijke gezondheidszorg om te vertrouwen op het verhaal van iemands' lijden in een poging om de symptomen van zijn lijden te beschrijven).

Uiteindelijk acht Uw Raad in het arrest n° 99 380 van 21.03.2013 dat als verwerende partij de waarde van het certificaat wil betwisten, verwerende partij dit moet doen op basis van ernstige elementen, zoals een ander medisch advies.

d) Conclusie

Deze rechtspraken moeten hier mutatis mutandis toegepast worden, aangezien de verwerende partij de bewijskracht van de vele medische attesten die neergelegd werden door verschillende actoren (psychiaters, dokters, psychologen), betwist, zonder een concrete analyse te hebben gevoerd naar een eventuele schending van het Verdrag van Geneve of artikel 3 van het EVRM en zonder ernstige elementen naar voren te brengen ter ondersteuning van deze betwisting.

Verzoeker is dan ook van mening dat verwerende partij geen volledige, rigoureuze en actuele beoordeling heeft gevoerd van zijn psychologische problemen en de oorzaak ervan.

C. De psychologische problemen van verzoeker als belemmering voor een mogelijke terugkeer naar Afghanistan

Verzoeker heeft, gedurende zijn persoonlijk onderhoud van 4 december 2020, heel duidelijk verklaard dat hij een risico loopt op vervolgingen of onmenselijke en vernederende behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, omwille van zijn psychologische problemen.

Zo vreest verzoeker de uitstoting, discriminering vanwege zijn mededorpelingen en vreest hij dat zijn familie van hem verwijderd zal worden door zijn schoonfamilie.

Verzoeker heeft dit op de volgende manier verwoord gedurende zijn persoonlijk onderhoud van 4 december 2020 :

(...)

Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, uitgestoten zal worden of het slachtoffer zal worden van vervolgingen of onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker wenst echter de onderlijnen dat zijn psychologische problemen, hoewel zij mede veroorzaakt werden door de traumatische evenementen die hij meegemaakt heeft in Afghanistan, in België verslechterd zijn en hij sindsdien niet meer teruggekeerd is naar Afghanistan.

Het is daarom onmogelijk voor verzoeker om zijn vrees concreet te identificeren op basis van reeds geleden vervolgingen of onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij kan enkel veronderstellen dat hij, zoals vele andere Afghanen die lijden aan ernstige psychologische problemen, en zoals ook blijkt

uit objectieve, algemeen beschikbare informatie, ook het slachtoffer zal zijn van sociale uitstoting en discriminatie (zie in dit opzicht ook stuk 4).

Wij lezen in rapporten en artikels :

- The Kaama Press Agency, "Stigma and Taboos: The absence of mental health awareness in Afghanistan", 10 maart 2019, <https://www.khaama.com/stigma-andtaboos-the-absence-of-mental-health-awareness-in-afghanistan-87654/> :

"(...)".

(Vrije vertaling : Helaas hebben mensen die lijden de neiging om het onaangepaste gedrag, de emotionele ziekte of het psychische leed dat behandeling vereist, te verbergen. Sociale taboes vormen een van de belangrijkste belemmeringen voor de toegang van patiënten tot geestelijke gezondheidszorg in Afghanistan. Het wijdverbreide stigma in verband met psychische stoornissen brengt de ontwikkeling en uitvoering van beleid inzake geestelijke gezondheid in gevaar. Stigma's en discriminatie zijn barrières die interventie voor behandeling moeilijk maken, vooral op het platteland van Afghanistan

- Human Rights Watch, "Afghanistan's Silent Mental Health Crisis", 7 oktober 2019, <https://www.hrw.org/news/2019/10/07/afghanistans-silent-mental-health-crisis> : "(...)".

(Vrije vertaling : Het gezondheidszoekende gedrag van Afghanen met psychische aandoeningen wordt beïnvloed door individuele, culturele en structurele barrières, variërend van gebrekkige kennis over gezondheid en beschikbare diensten tot armoede, sociale uitsluiting, stigmatisering, genderdiscriminatie en het aanhoudende conflict).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat hij, omwille van de culturele barrière en de nog steeds erg traditionele samenleving waarin hij leeft, als "gek" zal worden beschouwd, en bijgevolg uitgestoten en gediscrimineerd zal zijn, in een samenleving waar de levensomstandigheden onder de Taliban al op zich heel penibel zijn.

D. Nieuwe documenten die het recent verblijf van verzoeker in Watapur en de recente verblijfssituatie van de familie van verzoeker bewijzen

Verzoeker heeft, in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, zijn uiterst best gedaan om documenten neer te leggen die zijn recent verblijf in Watapur en de recente verblijfssituatie van zijn familie bewijzen.

Zo heeft verzoeker, in het kader van het huidige verzoek om internationale bescherming, de volgende documenten neergelegd :

- Een dreigbrief van de Taliban
- De vaccinatiekaartjes van zijn kinderen
- Getuigenissen van de officiële autoriteiten in Watapur
- Foto's om de huidige verblijfplaats van de familie van verzoeker te bewijzen

Verwerende partij is van mening dat deze elementen niet voldoende zijn om zijn recent verblijf in Watapur te bewijzen en dat deze documenten hoe dan ook, door de corruptie in Afghanistan, maar een beperkte bewijswaarde hebben. Zodoende ontnemt de verwerende partij aan verzoeker elke mogelijkheid om zijn recent verblijf in het district Watapur aan te tonen aangezien alle documenten die hij zal neerleggen verdacht zullen zijn van corruptie, zonder geen enkel alternatief te suggereren.

De verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de nodige informatie voor het onderzoek van de feiten die hij inroept, ligt in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming. Niettemin moet verwerende partij samenwerken met de verzoeker bij het bepalen van de relevante elementen van zijn verzoek.

Artikel 48/6, §1 bepaalt inderdaad dat :

"(...)".

In § 196 van het UNHCR Handboek¹¹ lezen wij :

« (...)» (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

Uiteindelijk heeft de Raad van State reeds geacht dat :

In casu, dient echter opgemerkt te worden dat de verwerende partij zijn samenwerkingsplicht absoluut niet heeft vervuld. Verwerende partij heeft helemaal niet getracht om samen met verzoeker de relevante elementen van zijn verzoek vast te leggen, in het bijzonder de verblijfplaats van verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan, hoewel zijn eerste verzoek om internationale bescherming afgewezen werd om deze reden.

Dit is des te verbazingwekkender daar de verzoeker met alle mogelijke middelen die hij ter beschikking had, heeft geprobeerd om zijn recente verblijfplaats en de verblijfplaats van zijn familie te bewijzen en dat zijn schoonbroer, door het verzenden van deze documenten, vermoord werd door de Taliban."

Voorts verwijt verzoeker de commissaris-generaal, zich verschuilend achter het argument dat zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan niet vaststaat, zich niet te hebben afgevraagd of hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een risico op vervolging (of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM) loopt. Verzoeker meent dat het afzonderlijk analyseren van alle elementen van het verzoek om internationale bescherming niet alleen leidt tot beoordelingsfouten, maar ook in strijd is *“met de geest van het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus van de UNHCR”*, waaruit hij § 201 citeert. Vervolgens citeert verzoeker artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en besluit hij dat rekening moet worden gehouden met alle door hem verstrekte elementen en met zijn situatie in zijn geheel. Hij wijst op het volgende:

“In casu, brengt verzoeker echter een groot aantal elementen naar voor ter ondersteuning van zijn verzoek, die, op zijn minst, in samenstel, voldoende ernstig zijn om een schending te vormen “van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden” :

- 1. Verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en aan ernstige psychologische problemen die mogelijk een impact hebben gehad op het verloop van zijn eerste verzoek om internationale bescherming,*
- 2. Verzoeker was in Afghanistan werkzaam bij de nationale politie, zodat hij, hoe dan ook, een risicoprofiel heeft om aangevallen te worden door de Taliban,*
- 3. Verzoeker heeft jarenlang in Kunar verbleven, provincie waar de Taliban heel actief zijn,*
- 4. Verzoeker vreest om als "gekke" persoon terug te keren naar Afghanistan,*
- 5. Verzoeker heeft zijn vrouw en zijn drie minderjarige kinderen achtergelaten in Afghanistan,*
- 6. Verzoeker vreest dat zijn twee jongens gerekruteerd zullen worden door de Taliban als represaille voor het feit dat hun vader bij de nationale politie werkte,*
- 7. De schoonbroer van verzoeker werd vermoord door de Taliban omdat hij verzoeker trachtte te helpen,*
- 8. Verzoeker verblijft al meer dan 6 jaar in België,*
- 9. De socio-economische situatie en veiligheidssituatie in Afghanistan zijn onmiskenbaar en objectief uiterst slecht.*

Het relaas van verzoeker laat bijgevolg een samenstel van factoren verschijnen, die bij hem geleidelijk een kwetsbaarheid hebben verwekt, die op zich gelijkgesteld kan worden aan een vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij, door het relaas van verzoeker punt per punt te hoordelen, maar niet in zijn geheel, heeft duidelijk een beoordelingsfout gemaakt.”

Verzoeker citeert nog uit § 53 van de *“Guide des procédures et critères (...)”* van UNHCR, waarin wordt voorzien *“dat een samenstel van zeer soortgelijke elementen aan die die door verzoeker verstrekt werden, de erkenning als vluchteling kan rechtvaardigen”*, en uit een arrest van de Raad waarin in dezelfde zin werd geoordeeld en dat naar zijn oordeel *mutatis mutandis* op de onderhavige zaak kan worden toegepast.

Ten slotte voert verzoeker, onder verwijzing naar artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en rechtspraak, nog een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en meent hij dat in het onderhavige geval, gelet op de uitleg die hij hierover heeft gegeven, rekening houdend met de algemene context van Afghanistan en zijn specifieke situatie en profiel, een twijfel op zijn minst niet kan worden uitgesloten. Hij licht dit verder als volgt toe:

“Zoals reeds aangeduid, worden verschillende - belangrijke - elementen uit het relaas van verzoeker op zich niet betwist :

- Het feit dat verzoeker werkzaam was bij de nationale politie in Afghanistan*
- Het feit dat verzoeker afkomstig is uit Watapur en daar gedurende bepaalde periodes heeft verbleven*
- Het feit dat verzoeker lijdt aan ernstige psychologische problemen (zelfmoordideatie !).*
- Het feit dat "ernstig mentale zieke personen in Afghanistan in welbepaalde omstandigheden inderdaad risico lopen om, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, het slachtoffer te worden van discriminatie of stigmatisering door de maatschappij of door hun familieleden.*

Verder dient ook vastgesteld te worden dat de handelingen van de Belgische staat mede tot de huidige situatie hebben geleid :

- Verzoeker werd pas 3 jaar na zijn aankomst in België verhoord door het CGVS*
- De schoonbroer van verzoeker werd vermoord omwille van het feit dat hij bijkomende documenten moest neerleggen om zijn recent verblijf in Watapur aan te tonen.*

Zoals hiervoor reeds gesteld werd, kan niet worden uitgesloten dat de psychologische problemen van verzoeker reeds een impact hebben gehad op het verloop van zijn persoonlijke onderhouden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker meent ook dat, gelet op de nieuwe documenten die hij neergelegd heeft, in het bijzonder de foto's van zijn familie in het district Watapur, niet kan worden uitgesloten dat hij weldegelijk in Watapur verbleef voor zijn vertrek en dat zijn familie vandaag nog steeds in Watapur verblijft.

Uiteindelijk wenst verzoeker nog te benadrukken dat zijn schoonbroer recentelijk vermoord werd door de Taliban, wat duidelijk het gevaar aantoont dat hij loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op al deze elementen (het feit dat verschillende elementen op zich niet betwist worden, de heel ernstige psychologische problemen van verzoeker, de moeite die verzoeker doet om zijn recente verblijfplaats te bewijzen, het feit dat zijn schoonbroer vermoord werd door de Taliban), kan een twijfel zeker en vast niet worden uitgesloten.

Een twijfel moet echter in het voordeel wegen van de betrokkenen, in het bijzonder in het bijzijn van ernstige aanwijzingen van een risico op vervolgingen of onmenselijke en vernederende behandelingen (zoals dit in casu het geval is) en als dit nodig is om toekomstige vervolgingen te vermijden (rekrutering van de zonen van verzoeker, uitstoting en discriminering van verzoeker, zelfmoord)."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een psychologisch attest van 12 maart 2021 (stuk 4) en een psychiatrisch attest van 9 maart 2021 (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 2 juli 2021 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet medische getuigschriften van respectievelijk 20 mei 2021 en 31 maart 2021 (stukken 1 en 2) en een psychiatrisch ontslagrapport van 29 juni 2021 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/5, 48/8 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 24 van de richtlijn 2013/32/EU, van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen of dit beginsel *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (A) verzoeker zijn huidig verzoek steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet en zijn vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd nu hij niet aannemelijk maakte daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Watapur, gelegen in de provincie Kunar, en hierdoor evenmin geloof gehecht kon worden aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die zich daar zouden voorgedaan hebben, dat (B) verzoeker niet aannemelijk kan maken dat het in de beslissing inzake zijn eerste verzoek vastgestelde gebrek aan kennis van recente gebeurtenissen en bekende personen in zijn regio werkelijk te wijten zou zijn aan de door hem aangehaalde psychologische problemen, dat (C) verzoekers verklaringen dat hij nog altijd gezocht wordt door talibanleden en dat zijn schoonbroer vermoord werd door talibanleden nadat deze voor hem nog enkele bewijsstukken had verzameld betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet en dat zijn vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, dat (D) verzoeker zich wat zijn verklaring omwille van zijn psychologische problemen in Afghanistan discriminatie en vervolging te vrezen slechts beperkte tot enkele algemene uitspraken en loutere beweringen die hij niet kon staven met enig concreet of objectief gegeven en ook zijn verklaring dat zijn schoonfamilie zijn vrouw en kinderen van hem zou afnemen slechts hypothetisch is, zonder enige objectieve staving, en dat (E) uit verzoekers verklaring dat er voor zijn psychologische problemen in Afghanistan geen adequate medische behandeling en/of psychologische begeleidingsmogelijkheden voorhanden zijn geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering over alle stukken die verzoeker in de loop van de administratieve procedure neerlegde.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal op 17 april 2018 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het district Watapur van de provincie Kunar, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bij arrest nr. 216 944 van 15 februari 2019 bevestigde de Raad deze beslissing. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 12 november 2018 geannuleerd omdat verzoeker op 17 mei 2018 nog een schorsend beroep indiende tegen de hierboven genoemde beslissing van de commissaris-generaal van 17 april 2018.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij zware psychologische problemen heeft, dat hij nieuwe documenten wil neerleggen om te bewijzen dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en dat hij niet terug kan omdat de taliban nog steeds naar hem op zoek zijn, dat zijn schoonbroer anderhalf jaar geleden door de taliban is gedood omdat deze documenten was aan het verzamelen voor zijn asielaanvraag en dat hij bij terugkeer vreest dezelfde problemen te krijgen als zijn schoonbroer en dus door de taliban te worden gedood.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker fotokopieën neer van de *taskara's* en paspoorten van zijn vrouw en kinderen, van de vaccinatiekaarten van zijn kinderen, van een attest van het districtshoofd, van een attest van de politie, van een attest van de provincieraad van Kunar, van een dreigbrief van de taliban, van een brief van zijn advocaat, van foto's van zijn vrouw en kinderen, van verschillende medische en psychologische attesten, van een verzendingsbewijs en van de *taskara* van zijn schoonbroer A. (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen niet betwist.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn psychologische problemen en over zijn problemen met en vrees voor de taliban en de nieuwe stukken die verzoeker voorlegt, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Wat betreft uw verklaring dat u op het moment van uw eerste verzoek ook al te kampen had met psychologische problemen, maar dat er tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek hiermee geen rekening werd gehouden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 3), dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de notities van uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek die plaatsvonden op 17/01/2018 en op 26/02/2018 blijkt dat deze onderhouden op normale wijze verliepen. Behalve dat u weliswaar enkele keren begon te huilen, dat u aangaf last te hebben van spanningen waardoor u bepaalde zaken vergeten was (zie o.a. notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/01/2018, p. 7, 16 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/02/2018, p. 15), kan uit deze notities verder niet worden afgeleid dat u hierdoor werkelijk verhinderd werd om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten of om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Noch u noch de advocaten die u tijdens deze persoonlijke onderhouden bijstonden maakten enige bezwarende opmerkingen aangaande het verloop ervan. Uit de notities van uw persoonlijke onderhouden in het kader van uw eerste verzoek blijkt bovendien dat u wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen, onder meer aangaande de door u voorgelegde documenten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/01/2018, p. 3-4) en uw opleiding als politiemans (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/01/2018, p. 8 en notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 26/02/2018, p. 3, 4). Ook tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er door u geen melding gemaakt van dermate ernstige psychologische problemen waardoor u niet in staat zou geweest zijn om nauwkeurige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. U haalde in het kader van uw beroepsprocedure enkel aan dat u zich bepaalde zaken niet meer kon herinneren omdat er sinds uw vertrek uit Afghanistan al drie jaren verlopen waren. De Raad oordeelde in zijn arrest dat het loutere feit dat u reeds drie jaar Afghanistan verlaten had geen afdoende uitleg bood voor het vastgestelde gebrek aan kennis met betrekking tot recente gebeurtenissen en bekende personen in uw regio. Uit de door u voorgelegde medische en psychologische attesten ter staving van uw huidig verzoek blijkt ook niet dat u reeds tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek met dermate ernstige psychologische problemen te kampen had. Uit deze attesten blijkt ook niet dat u toen niet in staat zou geweest om een persoonlijk onderhoud op het CGVS te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Geen enkel van de door u voorgelegde medische en psychologische attesten bevat ook een objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek waaruit afgeleid kan worden dat uw cognitieve vermogens dermate aangetast zijn waardoor u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Bijgevolg kan u ook niet aannemelijk maken dat het in de beslissing inzake uw eerste verzoek vastgestelde gebrek aan kennis van recente gebeurtenissen en bekende personen in uw regio werkelijk te wijten zou zijn aan de door u aangehaalde psychologische problemen.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u nog altijd gezocht wordt door talibanleden en dat uw schoonbroer vermoord werd door talibanleden nadat hij voor u nog enkele bewijsstukken had verzameld (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 7, 8), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In verband hiermee moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Aangaande de door u voorgelegde taskara's van uw vrouw en kinderen, hun paspoorten, de vaccinatiekaarten van uw kinderen, de taskara van uw schoonbroer A. (...), het attest van het districtshoofd, het attest van de politie, het attest van de provincieraad van Kunar en de dreigbrief van de taliban, kan vooreerst worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan er een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten, zowel overheidsdocumenten als niet-overheidsdocumenten, tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten al bijzonder relatief. De taskara's van uw vrouw en kinderen, de taskara van uw schoonbroer A. (...) alsook de vaccinatiekaarten van uw kinderen, die bovendien erg slecht leesbaar zijn, betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De taskara's van uw vrouw en kinderen kunnen ook geenszins aantonen dat ze tot voor uw vertrek uit Afghanistan in juli 2015 werkelijk in het district Watapur in de provincie Kunar gewoond hebben. Deze documenten werden namelijk uitgereikt in 1397 en 1398 volgens de Afgaanse jaartelling (dit is in maart 2018- maart 2019 en maart 2019maart 2020), dus pas na uw vertrek uit Afghanistan, terwijl u tijdens uw eerste verzoek toch duidelijk verklaarde dat uw familieleden niet meer in het district Watapur woonden

na uw vertrek (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoek d.d. 17/01/2018, p. 7). De taskara van uw schoonbroer A. (...), die louter identiteits- en persoonsgegevens van uw schoonbroer bevat, kan evenmin het beweerde verblijf van uw gezin in het district Watapur tot uw vertrek in juli 2015 staven. De vaccinatiekaarten dateren uit de periode van 1385 tot 1389 volgens de Afghaanse jaartelling (dit is van maart 2006- maart 2007 tot maart 2010-maart 2011) en kunnen bijgevolg evenmin de geloofwaardigheid van het beweerde verblijf van uw gezin in het district Watapur in de provincie Kunar tot uw vertrek in juli 2015 ondersteunen. Uit de paspoorten van uw gezinsleden blijkt bovendien dat deze documenten in Kabul werden uitgereikt waardoor ze evenmin het beweerde verblijf van uw gezinsleden in het district Watapur kunnen aantonen. Met betrekking tot het attest van het districtshoofd, het attest van de politie, het attest van de provincieraad van Kunar en de dreigbrief van de taliban, kan er nog op gewezen worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten echter niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. De dreigbrief van de taliban betreft ook slechts een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en de bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. De foto's van uw vrouw en kinderen, die volgens uw verklaringen recent werden genomen in de provincie Kunar, zowel in het district Watapur als in het dorp Teisha (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 8), kunnen ook geenszins een lang en duurzaam verblijf van uw vrouw en kinderen in het district Watapur of in het dorp Teisha aantonen.

U verklaarde voorts omwille van uw psychologische problemen in Afghanistan discriminatie en vervolging te vrezen. U vreesde ook dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen van u zou afnemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). Het CGVS betwist niet dat ernstig mentaal zieke personen in Afghanistan in welbepaalde omstandigheden inderdaad risico lopen om, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, het slachtoffer te worden van discriminatie of stigmatisering door de maatschappij of door hun familieleden. De loutere vermelding van een welbepaalde situatie in uw land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat er in verband hiermee in uw hoofde werkelijk sprake is van een persoonlijk en gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees of dit risico dient immers in concreto aangetoond te worden en u blijft hier in gebreke. U beperkte zich slechts tot enkele algemene uitspraken en loutere beweringen die u niet kon staven met enig concreet of objectief gegeven. Zo verklaarde u dat kinderen met stenen naar u zouden gooien en zouden roepen dat u geestelijk gestoord bent, omdat dit de normale gang van zaken zou zijn in uw land. U beweerde ook nog dat mensen met psychische problemen meestal worden aangevallen in uw land (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). De stellingen die u naar voor schuift zijn evenwel geheel hypothetisch, waarbij u niet op concrete wijze aantoont dat u omwille de situatie waarin u zich op heden bevindt een dergelijk lot zou zijn beschoren, laat staan dat er wat u betreft zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. In diezelfde zin moet worden opgemerkt dat wat betreft uw vrees dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen van u zou afnemen, u verklaarde dat u uw vrouw gevraagd hebt om tegenover haar familieleden te zwijgen over uw psychologische problemen. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe haar familieleden hierop dan zouden reageren, stelde u het eigenlijk niet te weten. U stelde enkel dat u bang was dat ze uw vrouw en kinderen van u zouden afnemen. U voegde er aan toe dat de mentaliteit in Afghanistan anders is dan hier (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). Hieruit blijkt dan ook dat uw verklaring dat uw schoonfamilie uw vrouw en kinderen van u zou afnemen eveneens slechts hypothetisch is, zonder enige objectieve staving.

Betreffende uw verklaring dat er voor uw psychologische problemen in Afghanistan geen adequate medische behandeling en/of psychologische begeleidingsmogelijkheden voorhanden zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6), dient er op gewezen te worden dat hieruit geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Hieraan kan toegevoegd worden dat medische en psychologische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van dergelijke elementen dient men een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u voorgelegde brief van uw advocaat, Meester Elisabeth Van Der Haert, opgesteld op 27/11/2019, bevat ook geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat aangaande de ernst van uw psychologische toestand met betrekking tot uw deelname aan een persoonlijk onderhoud, kan er vooreerst op gewezen dat het CGVS in uw hoofde bijzondere procedurele noden heeft vastgesteld waarvoor u ook de nodige steunmaatregelen verleend

werden tijdens uw persoonlijk onderhoud, zoals hoger werd uiteengezet. Aangaande het feit dat uw advocaat ook aanvoert dat u omwille van uw psychologische en cognitieve stoornissen in het kader van uw eerste verzoek niet in staat zou zijn geweest om nauwkeurige verklaringen aangaande uw recent verblijf in het district Watapur in de provincie Kunar af te leggen, kan worden opgemerkt dat hierboven uitvoerig geargumenteed werd dat u niet aannemelijk kon maken dat uw huidige psychologische toestand hiervoor een aanvaardbare verklaring bood. Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u ook louter omwille van uw psychologische problemen risico loopt op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan, kan er op gewezen worden dat hoger geargumenteed werd dat u deze vrees of dit risico niet concreet aannemelijk kon maken. Er werd ook op gewezen dat psychologische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming en dat u zich voor een beoordeling van dergelijke elementen tot de geëigende procedure dient te wenden. Wat betreft het feit dat uw advocaat ook aanvoert dat u in Afghanistan ook louter omwille van uw werk als politieman een groot risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat uw vroegere tewerkstelling als politieman in de beslissing inzake uw eerste verzoek door het CGVS weliswaar niet in twijfel werd getrokken, maar dat geoordeeld werd dat dit feit op zich niet volstond om tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden omdat u geen zicht bood op uw reële verblijfssituatie en regio van herkomst.

Met betrekking tot de door u voorgelegde medische en psychologische attesten, waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan nog worden opgemerkt dat deze attesten ook geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u deze psychologische problemen hebt opgelopen. Een arts of psycholoog kan weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit deze attesten kan bijgevolg ook geen causaal verband afgeleid worden tussen uw psychologische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het verzendingsbewijs tenslotte toont enkel aan dat u in België post ontvangt uit Afghanistan, maar bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers huidig (volgend) verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming al met ernstige psychologische problemen kampte "door de traumatische evenementen die hij in Afghanistan gekend heeft" en het onbegrijpelijk acht hoe de commissaris-generaal in de bestreden beslissing kan verklaren dat uit de notities van de persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van het eerste verzoek blijkt dat deze onderhoud op normale wijze verliepen, in het bijzonder nu hij daar verschillende keren weende en het huilen net één van de symptomen is van het post-traumatisch stresssyndroom, gaat hij eraan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening had gehouden met het gegeven dat hij enkele keren begon te huilen en had aangegeven dat hij last had van spanningen waardoor hij bepaalde zaken vergeten was, doch van oordeel was dat uit deze notities verder niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor werkelijk verhinderd werd om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten of om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Hierbij wordt in rekening genomen dat noch verzoeker, noch de advocaten die hem tijdens deze persoonlijke onderhoud bijstonden enige bezwarende opmerkingen aangaande het verloop ervan maakten, dat uit de notities van zijn persoonlijke onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek blijkt dat verzoeker wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen, onder meer aangaande de door hem voorgelegde documenten en zijn opleiding als politieman, dat verzoeker ook tijdens zijn beroepsprocedure voor de Raad geen melding maakte van dermate ernstige psychologische problemen waardoor hij niet in staat zou geweest zijn om nauwkeurige, coherente en consistente verklaringen af te leggen en dat uit de door verzoeker voorgelegde medische en psychologische attesten ter staving van zijn huidig verzoek ook niet blijkt dat hij reeds tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek met dermate ernstige psychologische

problemen te kampen had en uit deze attesten ook niet blijkt dat hij toen niet in staat zou zijn geweest om een persoonlijk onderhoud op het CGVS te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker voert geen argumenten aan die een ander licht werpen op deze pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat het de psychologe van verzoeker perfect denkbaar lijkt dat verzoeker aan het ontwijkingsyndroom (DSM IV-R Criterium C) leed zonder dat hij het zelf in klinische termen kon definiëren (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dat psychologische problemen een impact kunnen hebben op het verloop van een verzoek om internationale bescherming wordt *in casu* niet betwist. De Raad kan in dezen enkel vaststellen dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat dit voor hem het geval is geweest en de vaststelling dat hij niet aannemelijk kan maken dat het in de beslissing inzake zijn eerste verzoek vastgestelde gebrek aan kennis van recente gebeurtenissen en bekende personen in zijn regio werkelijk te wijten zou zijn aan de door hem aangehaalde psychologische problemen niet weerlegt. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in het psychiatrisch ontslagrapport van 29 juni 2021 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, wordt vastgesteld dat verzoeker zich goed kan oriënteren in tijd en ruimte (aanvullende nota verzoeker, stuk 3).

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn psychologische problemen als indirect bewijs gelden van de door hem geleden vervolgingen, wijst de Raad erop dat de door hem aangebrachte psychologische attesten kunnen staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, vormt een medisch attest immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Dat de medische of psychologische attesten die verzoeker voorlegt geen sluitend bewijs vormen voor de vervolgingen die hij naar eigen zeggen in zijn land van herkomst zou hebben ondergaan, blijkt eens te meer daar in het psychiatrisch ontslagrapport van 29 juni 2021 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt de depressieve gevoelens bij verzoeker (onder meer) worden gelinkt aan de onzekerheid, de afwezigheid van zijn familie en het gebrek aan perspectief (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Aldus ondermijnt dit stuk verzoekers betoog dat zijn psychologische problemen als indirect bewijs gelden van de door hem geleden vervolgingen.

Door aan te voeren dat zijn psychologische problemen voor hem een belemmering vormen voor een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, nu hij hierdoor sociale "*uitstoting*" en discriminatie vreest, weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in gebreke blijft zijn vrees of het risico ter zake *in concreto* aan te tonen niet. Verzoeker laat gelden dat het voor hem onmogelijk is om zijn vrees concreet te identificeren en verwijst naar algemene rapporten en artikels. De Raad ziet evenwel niet in waarom het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om zijn vrees concreet aannemelijk te maken, nu zijn psychologische problemen naar eigen zeggen reeds in Afghanistan begonnen waren. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van problemen van sociale "*uitstoting*" of discriminatie die hij in Afghanistan zou hebben gekend omwille van zijn psychologische problemen. Uit de algemene informatie waaruit verzoeker citeert, kan voorts niet blijken dat elke Afghaan met psychische problemen in Afghanistan wordt geconfronteerd met sociale "*uitstoting*" en/of discriminatie, zodat de verwijzing van verzoeker naar deze informatie, zonder deze op zijn persoon te betrekken, *in casu* niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker erop wijst dat hij een dreigbrief van de taliban, de vaccinatiekaartjes van zijn kinderen, getuigenissen van de officiële autoriteiten in Watapur en foto's om de huidige verblijfplaats van zijn familie te bewijzen heeft neergelegd en de commissaris-generaal verwijt hem "*elke mogelijkheid om zijn recent verblijf in het district Watapur aan te tonen*" te ontnemen door te motiveren dat "*deze documenten hoe dan ook, door de corruptie in Afghanistan, maar een beperkte bewijswaarde hebben*", wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient noch de commissaris-generaal, noch de Raad aan te

tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Voorts gaat verzoeker eraan voorbij dat wat betreft de dreigbrief van de taliban en de vaccinatiekaarten van zijn kinderen tevens wordt gemotiveerd dat dit slechts fotokopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Wat betreft de vaccinatiekaarten van verzoekers kinderen, voegt de commissaris-generaal daaraan toe dat deze erg slecht leesbaar zijn en bovendien dateren van maart 2006 tot maart 2007 en van maart 2010 tot maart 2011, zodat ze hoe dan ook de geloofwaardigheid van het beweerde verblijf van verzoekers gezin in het district Watapur, in de provincie Kunar, tot verzoekers vertrek in juli 2015 niet kunnen ondersteunen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden door verzoeker niet betwist. Verzoeker betwist evenmin de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de door hem neergelegde foto's van zijn vrouw en kinderen ook geenszins een lang en duurzaam verblijf van zijn vrouw en kinderen in het district Watapur of in het dorp Teisha kunnen aantonen. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021), besluit ook de Raad dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek heeft neergelegd niet van aard zijn om de in de eerdere beslissingen vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven te herstellen en dus geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij het voorwerp is geweest van verschillende maatregelen die op zichzelf geen vervolging zijn, waaraan in bepaalde gevallen andere omstandigheden kunnen worden toegevoegd, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de commissaris-generaal *in casu* een beoordelingsfout zou hebben gemaakt door zijn relaas punt per punt te beoordelen. Zijn betoog dat zijn relaas "een samenstel van factoren" laat verschijnen die bij hem geleidelijk een kwetsbaarheid hebben verwekt die op zich kan worden gelijkgesteld aan een vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling is dan ook niet dienstig.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die met zich brengen dat zijn vluchtrelaas voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet en dat hem alsnog het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

D. DE BRUYN